

SLADKÝ ŽIVOT

Lela May Wightová
Když se jejich
hvězdy setkaly

LELA MAY WIGHTOVÁ

KDYŽ SE JEJICH
HVĚZDY SETKALY

PŘEKLAD

LENKA TICHÁ

Milá čtenářko,

párkrát jsem měl příležitost strávit konec léta, září, na jachtě. Byly to vždycky takové malé lodičky, kde člověk, když se chtěl v kuchyňce otočit, musel napřed vydechnout. To hrdinky příběhů nazvaných S nepřítelem k oltáři a Když se jejich hvězdy setkaly prožívají nemalou část svých romancí, jež Vám přináším tento měsíc, na onačejších jachtách. I když ty kuchyně, z nichž jim nosí vybrané lahůdky na stříbrných tácech, možná taky nejsou kdovíjak velké...

Léto je fajn na setkání se starými známými. A tak hned třikrát – Že to není rozumné..., S nepřítelem k oltáři a Abych se nemusela vdát – budete mít možnost se setkat (či znovu setkat) s hrdiny knížek, které jste už četla, nebo číst teprve budete – A padal sníh... (první díl k Že to není rozumné..., vyšlo v srpnu), Neodolatelné doteky (druhý díl k S nepřítelem k oltáři, vyjde v říjnu) a Chci slyšet tvé ano! (první díl k Abych se nemusela vdát, vyšlo v únoru).

Takže krásné léto, pokud si ho ještě užíváte, krásné vzpomínky na ně, pokud už ho máte za sebou, krásné chvíle s mými knihami a hlavně...

*... s láskou
Váš Harlequin*

Lela May Wightová

**KDYŽ SE JEJICH
HVĚZDY SETKALY**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Bound by a Sicilian Secret

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Lenka Tichá

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Lela May Wight
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024.
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-957-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-958-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-959-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Její život – a celá minulost – byly rázem vymazány.

Flora Bicková ohromeně zírala na dokument ve svých rukou. Sto dvacet šest stránek zredigovaných informací. Jedna tlustá černá čára za druhou.

Znala rizika – i následky. Poradce ji na to připravil už dřív, při první návštěvě Londýna bez rodičů. Odjakživa měla dojem, že velkoměsto je od jejího života v Devonu vzdálené celou věčností. Ale nečekala takovou bolest na hrudi ani sevřené útroby, jako by ji někdo udeřil pěstí do břicha.

Nečekala... tak silný *zármutek*.

Byl to zármutek, ne? Něco jí narazilo do hrudi a zanechalo po sobě obrovský kráter. Jenže nezůstal prázdný. Byl plný emocí, které nedokázala zařadit – a vlastně ani zachytit. Cítila napětí, brnělo ji celé tělo, nemohla pořádně dýchat.

Vsedě na kraji postele roztřesenými prsty nalistovala první stránku složky, která se týkala její adopce.

Byla to chronologicky uspořádaná zpráva o jejím životě předtím, než začala žít na farmě. Než se dva cizí lidé rozhodli, že ji osvojí. Jako dceru. Ale ve skutečnosti byla dcerou někoho jiného. Musela si zlomit kotník, aby to zjistila. Aby se dozvěděla, že se svými rodiči není biologicky spřízněná.

A bolelo to.

Její život tvořily samé lži.

Jednadvacet let lží!

Prvním jejím instinktem bylo utéct, a to co nejrychleji. Jenže kam? Vybrala si tento hotel. Odmítla rezervaci v levnějším hotelu kousek od nádraží, který jí doporučili rodiče, a vstoupila do této exkluzivní budovy s pozlacenými dveřmi, kde se jí klaněli portýři s bílými čapkami a rukavicemi a nabízeli jí, že jí odnesou její chatrný batoh.

Aspoň pro dnešek – pro dnešní noc – chtěla nahlédnout do světa, který se vůbec nepodobal tomu jejímu. Do života, který mohla vést. Kdoví?

Flora to nevěděla.

Dokud neotevřela tyto desky.

A přála si to udělat v místnosti, která vypadala přesně takhle.

Vysoké stropy byly zdobené geometrickými vzory sbíhajícími se ke křišťálovému lustru, který zářil, jako by byl vytvořený z diamantů. Tmavá dubová postel byla široká skoro jako samotný pokoj a vybavená několika vrstvami těch nejměkčích příkrývek. A když si lehla, matrace se pod její vahou neprohнула, ale vytvarovala se podle jejího těla jako pevná náruč něžně hladící její pokožku. Flora si položila hlavu na načechrané polštáře a rozhlédla se kolem sebe.

Očima zalétla k oknům od podlahy až ke stropu. Když přijela, roztáhla těžké modré závěsy se složitým vzorem v podobě zlatých lístků a otevřela francouzské okno, za kterým bylo jen kovové zábradlí a úchvatný výhled.

Zadívala se na panorama Londýna, města svého narození a začátků. Tady se o sobě dozvěděla pravdu, když si na místním úřadě vyzvedla složku o své adopci.

Speciálně požádala, aby jí ty dokumenty neposílali poštou, protože v tom případě by je nejspíš vůbec neobdržela. Ani na vteřinu nepochybovala, že by si je převzali její rodiče.

Zaníceně usilovala o to, aby jí dopřáli víc svobody. Aby věřili, že je schopná seznámit se s těmi informacemi bez doprovodu. Odjet z farmy od nich i jejich očekávání a ubytovat se v tomto zářivě osvětleném městě s budovami až do mraků.

Nechtěla, aby lidé, kteří ji vychovali, zmírnili dopad, jaký to na ni bude mít. Celý život cukrovali kyselá jablka, loupali trpkou slupku, odstraňovali jádýrka a předávali jí ke konzumaci dokonalé kousky dužiny velké přesně tak, aby se daly rozkousat. Takhle jí předkládali celý její život. Dokonale jí ho porcovali. Eliminovali nepříjemnosti a zmírňovali rány osudu...

Teď jejich přemrštěná ochranná péče dávala smysl. Nenechali ji padnout, ale také jí nikdy nedovolili, aby se rozhodovala sama. Nemohla činit vlastní volby, protože jí chyběly životně důležité informace.

Silné léky proti bolesti, které brala kvůli ošklivě zlomenému kotníku, pro ni znamenaly riziko, vzhledem k její minulosti ještě vyšší. Mohly za to její geny. Osobnost se sklonem k závislostem a nutkáním...

Jako koupit si ty šaty.

Nedokázala tomu odolat. Nejen šatům – nejen tomuto hotelu.

Pohlédla na své obnažené paže a ramena zahalená přiléhavou smaragdově zelenou látkou. V životě na sobě nic tak krásného neměla. Nedostala k tomu příležitost. Ale tyhle si koupila. Chtěla je. *Potřebovala* je. Sundala je z ramínka v secondhandu s tím, že je musí mít.

V krvi jí koloval sklon k závislostem. Ze strany biologické matky. Nepamatovala se na ni. A už si ani žádné vzpomínky nevytvoří. Z dokumentů jasně vyplývalo, že zemřela. Způsob života, jaký si vybrala, ji předčasně přivedl do hrobu.

Co ještě proudí ve Flořině krvi? Matčiny nemoci?

Jak se to má někdy dozvědět, když byl její život... *zredigován?*

Vstala. Desky jí sklouzly z nohou zahalených hedvábím a dopadly na podlahu. Hlavou jí prolétlo, jak je to symbolické. I její život, celá minulost byly hoseny na zem, jako by vůbec nic neznamenal. A ve skutečnosti opravdu nic neznamenal, že?

Tyto desky se začerněnými papíry, kvůli kterým si už několik měsíců zoufala, pouze posílily její přání dozvědět se víc. Touhu odhalit své kořeny. Neutišily její zvědavost, jen vyvolaly další otázky.

A další pochybnosti.

Nebyla taková, jak si o sobě myslela. Nebyla Flora Bicková, dcera farmářů na mléčné farmě. Byla opuštěné dítě drogově závislé matky. S neznámým otcem.

Položila si ruku na hrud' a roztřeseně se nadechla. Připadala si jako v pasti.

A pak se rozběhla.

Nezavřela za sebou dveře. Pouze pohybovala nohama po chodbě s abstraktními obrazy na stěnách a kolem oken, která jí s každým dalším krokem nabízela odlišný výhled, až se dostala k točitému schodišti.

Sáhla na pozlacené zábradlí a zaváhala. Jestli půjde dolů, potká tam spoustu lidí. Nebude tam k hnutí, protože se bude mačkat mezi dalšími hosty, kteří jí budou ubírat tolik potřebný vzduch. Přesně jako její rodiče doma. Neposkytovali jí žádný prostor. Žádný vzduch. Žádné místo k přemýšlení.

Teď už ale není ve své vesnici mezi severním Devonem a Cornwalllem. Nemá kde hledat útočiště. Není tu žádný les, ve kterém by se mohla ukrýt. Žádná pole. Ani krávy. Žádná pláž, po které by se procházela. Je ve velkoměstě, kde bude na každém rohu narážet na spoustu lidí, kteří tu žijí, procházejí se a povídají si. Neustále mluví.

Natáhla krk a pohlédla nahoru ke schodům, které se vinuly do dalšího neviditelného patra. Co kdyby šla tam?

Stáhla se jí hrud. Ztěžka vydechla, sevřela látku šatů, vyhrnula si příliš dlouhou sukni nad bosá chodidla a vykročila. Toužila po jiném místě. Po samotě. Po útočišti.

Udýchaně vyšla až do horního patra. Dál už schodiště nevedlo. Opřela se zády o zeď a zatajila dech.

Cvak.

Stěna za ní se pohnula...

Raffaele se zatahal za vázanku, ale škrobený límeček ho stále škrtil u krku. Napjaté čelisti ho začínaly bolet.

Ve všech oknech se svítilo... každá ulice byla ozářená. Dokonce i na stromech lemujících klikatící se pěšiny dole plály pochodně.

Ne však *opravdové*.

Nehořel v nich oheň. Ne jako v něm. Blikavá světla po celém Londýně se dala rozsvítit a zase zhasnout zmáčknutím vypínače. On však žádný vypínač neměl. Jeho vnitřní oheň plál neustále. Spaloval množství kyslíku, který potřeboval k dýchání.

Přitiskl dlaň k prosklené stěně a napil se hnědého kořeněného pití, které pevně držel v ruce. Na uhašení horka, které v něm žhnulo, to však nestačilo. Alkohol mu proudil celým tělem a vyzýval ho, ať se napije znovu – ať si nalije další skleničku a najde v ní zapomnění. Aspoň na hodinu. Nebo na minutu. Nebo přinejmenším na vteřinu. Ať se zbaví hněvu.

Ale proč? Nikdy už nenajdeš klid.

Vnitřní hlas se mu neustále posmíval. Nikdy nepozná klid a mír. Toužil po spánku, který by ho zahalil jako stín a mohl by si aspoň na chvíli odpočinout.

Jenže spát nemohl.

Pokaždé, když zavřel oči, uviděl svou *mamá*. Nemohl se té představy zbavit, protože na to neměl právo. Nebylo mu dovoleno zapomenout ani usnout, protože to všechno byla jeho vina. Jen a jen jeho.

Soudní vyšetřování vyneslo verdikt.

Nedošlo k žádnému lékařskému pochybení.

Křečovitě polkl, aby si uvolnil stažený krk. Matka byla příliš hubená. Příliš křehká. Opustila všechno, co znala, všechno, co jí přinášelo útěchu, a byla umístěna do zařízení s lidmi, kteří ji neznali – a nemohli ji chránit tak, jak by to dokázal on. Prohrála boj s depresí. Zemřela. A stalo se to proto, že jedinkrát, když ho potřebovala, aby ji držel za ruku a zabránil jí sklouznout přes okraj, s ní nebyl.

Byl vinen, stejně jako kdyby nad ním vynesli soud.

To on požádal, aby ji do toho zařízení umístili. Neslo název L'Essenza del Caso, druhá šance. Přístav, ve kterém může člověk prozkoumat sám sebe. A vyléčit se v bezpečném prostředí, kde jsou čtyřia-dvacet hodin dostupní zkušení terapeuti.

Jenže matka si nechtěla povídat. Chtěla jeho otce. Neustále. Po třiceti letech samoty, odmítnutí a lží.

Přešel si rukou přes ústa, ale nedokázal se zbavit hořkosti, která mu spočívala na rtech a na jazyku.

Raffaele věděl, že ji otcova smrt těžce zasáhla. Všeho nechal, aby jí jako první pověděl, že hrabě, který ji odhodil, jako by byla úplně nic – špinavé tajemství, které skrýval před světem na sicilském venkově prostřednictvím balíku peněz a slibu „brzy“ –, je mrtvý.

„Brzy“ nikdy nenastalo.

Myslel si, že matka bude křičet a házet věcmi. Plakat. A pak, až vybouří veškerou energii, si mlčky sedne ke stolu.

Nenapadlo ho, že to skončí fatálně.

Sevřel v prstech skleničku. Ochromila ho bolest,

prudká a palčivá. Na okamžik ho napadlo, že o krok ustoupí, napřáhne ruku a hodí ji proti zdi. Uslyší prasknutí a pak se kolem něj rozlétnou skleněné střepy a zalesknou se na karmínovém koberci u jeho nohou.

Místo toho se pohnul a pečlivě položil skleničku na stůl.

Sebekontrola. To bylo všechno, co měl. Takhle reagoval – odpovídal – na svět kolem sebe. Dokonce i dnes v té italské soudní síni nedal najevo jakékoliv zdání pohnutí. Ale uvnitř...

Prudce obrátil hlavu k oknu a uviděl záblesk, pohyb. Vypadalo to jako žena oblečená v zeleném. Pozoroval ji, jak jde po kamenné terase. Rozhlížela se kolem sebe. Obličej tvarovaný do srdce zakrývaly tmavé vlnité vlasy a přepadávaly přes obnažená ramena. Působila napjatě, takže klíční kost nápadně vyčnívala a přitahovala jeho pozornost k dokonalému dekoltu ze zeleného hedvábí a křivce malých nader.

Betonové město za ní svítilo modrozeleně a v Temži se pod visutým mostem Millennium Bridge odrážely fialové pruhy. Při chůzi pod zbytečně dlouhým lemem šatů vykukovaly bosé prsty. Kráčela podél jantarových světél v podlaze a u lačkové mříže, po níž se bujně pnuly zelené listy rostlin v květináčích, se zastavila.

Vypadala jako z jiného světa. Nemístně.

Dnes večer se tu nekonaly žádné večírky ani vánoční oslavy. Žádná celebrita se sem nepřišla zvěčnit na pozadí starobylého hotelového interiéru.

To se časem změní, až se práce ujme jeho tým. Vtiskne budově svůj vlastní cejch. *Jeho jméno*. Ne jméno italského šlechtice, které mu otec odepřel, ale jen a jen *jeho*. *Russo*. Pak tu bude pompéznost a kouzlo bohatých osobností, které chodí snídat

v plesovém oblečení, na denním pořádku. Předchozí majitel neměl tak vysoká měřítka, tedy kromě místnosti, v níž Russo právě teď stál, a zahradní terasy.

Tato část hotelu byla pro veřejnost uzavřená. Předchozí majitel tu vytvořil tajný svět, kde měl k dispozici veškerý přepych. Tajná schodiště, tajné dveře, tajné průchody pro personál, který tak mohl přicházet a odcházet, aniž někoho rušil.

Tato žena však mezi zaměstnance nepatřila. To mu bylo jasné na první pohled. Viděl ji zcela *zřetelně*.

Couvl, až narazil stehnem do stolu, a rychle zachránil skleničku před špatným koncem. Instinktivně ji znovu narovnal, ale přitom od nové návštěvnice neodtrhl pohled.

Raffaele zvedl ruku, aby rozsvítil světla v podlaze, ale pak si to rozmyslel.

Neviděla ho. Zvenku, kde stála, nemohla vidět nic jiného než zeď. A tmu. Chytře navržené sklo umožňovalo lidem uvnitř vidět ven, ale za ním si nikdo nebyl vědom jejich existence.

Jeho existence.

Obrátila se k němu zády a zamířila na balkon. Její obnažená záda jako by ho volala. Okamžitě pocítil touhu pohládit ji prsty po pokožce. Sklonit hlavu. Políbit...

Políbit?

Neměla tu co pohledávat.

Neoprávněně narušila jeho zármutek.

A nepovolané osoby je potřeba vykázat.

Do vlasů jí zavál prudký poryv větru, až se roztančily kolem jejích ramen. Došla až na kraj, rozpráhla paže a zvedla obličej k noční obloze.

Zapomněl dýchat.

Byla to zkouška?

Přišla mu jako posel připomenout, jak zklamal svou matku? Ta si k ukončení života vybrala střechu.

Dotkl se dlaní stříbrného čtvercového panelu na zdi. Sklo se nehlučně přesunulo a vytvořilo průchod.

Ani se nehnula. Stála na samém okraji. Před pádem ji chránilo jen po pás vysoké kované zábradlí. Stále měla roztažené paže a vzhůru nakloněný obličej, jako by odevzdávala oběť městu. Bohům...

Nebo se obětuje tobě? Aby ses vykoupil?

Raffaele k ní instinktivně vykročil. Neviděl jí do obličeje. Zmocnilo se ho nevhodné nutkání podívat se jí do očí, a k tomu se potřeboval dostat blíž.

Uchopil ji za zápěstí. Obrátila se.

Zatajil dech. Její velké hnědé oči se setkaly s jeho. Jeho pulz zpomalil. Pátral v jejím pohledu a postřehl, jak se v jejích očích se zlatými tečkami rozhořel plamen. Zmocnil se ho pronikavý pocit, že ji odněkud zná.

Ale dnes se viděli poprvé.

Na ty oči by nikdy nezapomněl...

Ucítil teplo jejího těla. Hladilo ho na svrbící pokožce. Uvědomil si její ženství a muž v něm, aniž se ptal na svolení, okamžitě zareagoval. V jeho útrobach vzplál prudký žár a shromáždil se v jeho slabínách. Jako by se mu celý svět vysmíval.

Vzduch mezi nimi pulzoval energií.

Odrhl oči od jejího obličeje a pohlédl na její útlé zápěstí, které svíral mezi prsty. Cítil, jak mu pod palcem tepe její pulz. A nutkání pohladit to místo bylo tak silné, že mu nedokázal odolat.

A tak, než si to stačil rozmyslet, podlehl pokušení a pohladil ji po měkké a teplé pokožce. Její pulz delikátní nebyl. Divoce bušil.

Očima zalétl zpátky k jejímu obličejí. Světla londýnského panorama pableskovala za její hlavou jako svatozář.

„Jste skutečný?“

Její hlas zněl nyní spíš jako zašeptání. Vytrhl ho

z omámení, kterému podléhal od toho soudního vyšetřování. Potřeboval se zbavit mlhy, která ho obklopovala od matčiny smrti, a utopit se v hloubce jejích očí.

„Samozřejmě že jsem.“ Narovnal se. Chtěl pustit její zápěstí, ale nedokázal uvolnit prsty. „A vy?“ zeptal se.

Zamrkala, až se jí rychle zatřepetaly řasy. Rád by je spočítal. Chtěl přesně vědět, kolik tmavých řas vytváří tak okouzující stíny na jejích vysokých lících kostech...

Nikdy dřív si ženských řas nevšímal.

Strnul. Jeho čelisti ztvrdly.

Nebyl sám sebou.

„Spím?“ zeptal se a v duchu proklel svou neschopnost lépe se vyjadřovat. Tento okamžik byl příliš neskutečný. Příliš...

„Jen pokud spím taky,“ odpověděla. Přenesla tím jeho pozornost k tak svůdnému spodnímu rtu, že okamžitě pocítil nutkání vzít ho mezi zuby a okusit jeho plnost.

Co se to s ním děje?

„A spíte?“ zeptal se.

V něco doufal, i když nevěděl v co. Několik týdnů nespál. Jeho deprivovaná mysl mohla vyčarovat ledacos.

Zjevení.

Přelud s krémovou pokožkou oblečený v zeleném hedvábí.

Ženu se širokými ústy, měkkými a jemnými. Vybízejícími k polibku.

„Ne,“ mírně zavrtěla hlavou. „Jsem vzhůru.“

Na okraji Raffaelovy myslí se přihlásila realita. Pustil její zápěstí. „Ztratila jste se?“

„Ne...“ Přelétla ho pohledem od hlavy až k patě. Sevřel pěsti a potlačil nutkání pohladit ji po tváři

nebo jí zastrčit vlasy za ucho. Dotknout se jí... *důvěrně*.

„Kdo vám ukázal, jak se sem dostanete?“

„Nikdo.“ Její pohled byl jako fyzické pohazení na jeho rozpálené pokožce. „Našla jsem to tu náhodou. Prostě jsem se rozběhla...“

„Odkud?“ zajímal se a pohledem přejížděl po její drobné postavě. Šaty na ní trochu visely. „Chodíte často běhat v plesových šatech?“

„Ne.“ Zvlnila rty v tajnůstkářském úsměvu. *Svůdném* úsměvu. „Chtěla jsem být sama. Londýn je na mě moc rušný. Hlučný. Všichni pořád někam spěchají. A neustále mluví.“ Nespustila z něj oči. „Ale dnes večer už běhat nebudu.“

Nebyl tu z toho samého důvodu? Proto neodjel do domu, kde vyrůstal, zpátky na Sicílii. Utekl od italského soudního dvora, protože mu hlava překypovala nechtěnými vzpomínkami a zoufalstvím. Až nyní donutil mysl, aby se zastavila, fascinovaný jejíma užaslýma hnědýma očima...

„Jak jste se sem dostal vy?“ zeptala se.

Rád by se dotkl hlubokých vrásek mezi jejím obočím. Uhladil je.

„Znal jsem cestu.“

„Opravdu?“

„Opravdu,“ přisvědčil.

„A rozhodl jste se sem jít schválně?“ Přimhouřila oči. „Proč?“

Do krku se mu dral příval slov. Odmítal lhát nebo popřít zármutek. Zapřít svou matku.

„Abych truchlil.“

Na jejích rtech vyvstal další jemný úsměv. „Já taky.“

„Koho oplakáváte?“ zajímal se.

Opravdu to chtěl vědět. Přemohla ho zvědavost a zatoužil pochopit, proč dnes v noci osud spojil jeho zármutek s jejím. Proč se jejich světy propojily.